

רותם אלמגור

כל שאלה אוריש לך. ואַת קהלת.

מזמור להלל

ושמונה חוטים שבה כנגד שמונה ימים ששהו ישראל משיצאו ממצרים עד
שאמרו שירה על הים

רש"י סוף פרשת ציצית

א.

אמך אומרת שאתה רוכב מרוץ
(נקרא לך 'הדוקטור')? – כמה בטוחה
ידך על הכידון ברקיע הנרות.
גצים של שעות פוטונים שהתכה

באש שחרה עוצמים סדקים דקים כרים
בין פעל היקום לכוך קדקודך.
אתה הפרולטר שלא צריך תמריץ
לנשם. אתה תרמיל של אשר במדוכה.

אמך אומרת, אל תהיה חלוץ אמיץ.
ואל תרוץ. אך את נרך כבר לחכה
לשון הלילה הורגילי, המאיץ
בה לנטף על פני מדבר. על כרחך

תבקיע את ענן הנצח ותפרץ
את תעלת ההמתנה המתוחה
עד קו הלב שלי, שבלי תרוץ יקרוס,
חרד כסנה להוליד במפטה.

ב.

הִנֵּה אֶתָּה נִחְלָץ מִתּוֹךְ קִסְדָּה נּוֹטֶפֶת
דָּם, פּוֹשֵׁק בְּקִצּוֹת יָדֶיךָ אֶת צִוְּאוֹן
מַעִיל הָעוֹר שֶׁל אִמָּא וְחוֹצָה קוֹ תַּפָּר
בֵּין רֵאשִׁית צִירֵי הָאוֹר לְבֵין חוֹרוֹן

הַחֹמֶר, בֵּין נִשְׁמַת נִצָּחוֹ שֶׁל אָב לְגִבֹּר
בְּתִקְתּוֹק חוֹלוֹ, עֵתִי כְּמוֹ אֶלְקָטְרוֹן:
מוֹלִיךְ אֶת שְׁעִירוֹ עַל שֹׁפֶת מְצוּקָה, כְּשֶׁחֶבֶל
גִּרְעִינוֹ כּוֹפֵת אוֹתוֹ בְּתוֹךְ גִּדְרוֹ.

הִנֵּה אֶתָּה לָמַד אֶת מְהִירוֹת הַנֶּעֶר,
אֶת הַתְּאֻבָּנוֹת גְּלִינוֹ, אֶת קֶרְבֵּן הָאִישׁ:
גַּם קֵל שְׁבִבְרָקִים אֵינוֹ רוֹפֵא אֶת פֶּעַר
פָּצַע שְׁעוֹן הַנֶּפֶשׁ שֶׁל מַדְבֵּר מְקַשִּׁישׁ –

מְקַשִּׁישׁ וּמַחְרִישׁ וּמַחְסִיר אֶת פֶּעַם
שְׁעוֹן יָדְךָ הַחַי בְּתֵדֶר בְּרֵאשִׁית.
עַל גַּחְלִים מָרִים הוּא לֹא יָסִיר אֶת טַעַם
פְּרִי הָעֵץ מִבֶּשֶׁר עוֹלֵת הַשְּׁחָרִית.

בוֹרוֹת שְׁבוּרִים, יְלָדִי. מַדְבֵּר עוֹטָה חֲטָטָה.
מוֹמְנָטוֹם בְּרָמוֹת – וּמְצוּקִים עוֹקְדִים.
כְּשֶׁחֲרָטָה שׁוֹטֶפֶת בִּי וּמְמוֹטֶטֶת
כָּל פָּצַעוֹן שְׁתוּל עַל דָּם לְבָן פְּחָדִים

(וּכְשֶׁתִּלְמַד שְׁמֵהִירוֹת הָאוֹר מִשְׁתַּתָּת
עַל מְקַסְמִים שֶׁל רַחֵם), אֲזִי אֶתָּה תִקְדִּים
לְשֹׁכֵר שֹׁפֶת אֵמֶת נוֹשְׁמַת וּתְכַתֵּת אֶת
בְּרָקִידָה לְמַחֲוִגֵי הַשִּׁיר הַנִּפְקָדִים.

ג.

אָז אַל תְּרוּץ, יְלָדִי. לֹא שׁוֹר וְלֹא מָרִיא.
מִשֶּׁךְ יְדִיךָ מִקֶּרְבֵּן הָאִישׁ. בְּרוּמָא,
רֶכֶב כָּזוֹ לַתְּדָרִים שֶׁל הַכְּמָרִים.
וְאַל תִּקְדִּים לִפְרֹץ לְאַרְץ בְּלִי לִקְרֹא מָה

בִּקְשׁוֹ אַבוֹת בְּסִפּוּרֵי הַגְּבוּרִים,
וּמָה הַשִּׁיב מִלִּפְנֵי: זֶה כְּמוֹ בְּשִׁיר שֶׁל שְׁלֹמֹה –
זֶה חָג עַל קוֹ הַלֵּב, מִטּוֹס שֶׁל קֶרֶב מִמָּרִיא –
וּשְׁעוֹן הַחֹל מִמְּשִׁיךְ לַחֲרֹק שְׁנָיו בְּסִלּוּאוֹ-מוֹ.

וְכֵן, יְלָדוֹן, אֲנִי נִדּוֹן לְנֶסֶק לְרֹאִי
יְהוֹלָמִים בּוֹעֵר בְּשִׁמִּי רוּחוֹת הַלְּמָה;
לִפְלִ מִשֶּׁם כְּנֹשֶׁף הַשֶּׁן בְּמֶן בְּסָרִי,
בְּגַחַל לֹא אָכַל (וּמָהוּ יְהוֹלָם? הוּא

פָּחֶם שֶׁלֹּא נִגַּס בַּדַּעַת הַחֲמָרִית).
שְׁבָעִים פָּנִים יֵשׁ בָּהּ, בְּרוּחַ הַשּׁוֹאֵלֶת –
וְדַעַתִּי גִקְשָׁה מַעֲשֵׂנִים מָרִים.
כָּל שְׂאֵלָה אוֹרִישׁ לָהּ. וְאַתָּה קִהַלְתָּ.

הֵם קִצּוֹת חוּטִים מֵהֶם יָדָה תִּתְקִין תִּפְרִים
לְנֶפֶשׁ הַשּׁוֹתֶתֶת אֶת זְמַנָּהּ, וּגְלָד
יִמְלֹא בָּהּ כְּרֻקָּמָה שֶׁל מְזֻמּוּרִים.
שִׁירַת הַחֹל תּוֹפַח בְּמַחֲטָף אֹז, יְלָד.

ד.

בְּסוּף אֲנִי אָסֶק אֶל הַר הָעֵבְרִים.
עַד אֹז, רַק אֶל תִּקַּח מִמֶּנִּי אֶת אוֹלֶת
שׁוֹקֵי הָאִישׁ. תִּרְקַד, תִּרְקַד – הָאִיבָרִים
שֶׁלָּךְ רַמִּים מִכָּל נֶצֶת וְרָדִים נוֹבֵלֶת –

וְרַק רֹאִי בְּשֶׁרֶךְ (לִקַּח לוֹ לְהִבְרִיא
שְׁמוֹנֶת יְמֵי מְרוּץ אֶל שְׁפֹת הַמַּאֲכָלֶת)
יְהִיָּה לְאוֹת וְאֹז תִּזְכֹּר: כְּשֶׁנִּשְׁבָּרִים
כָּל מַיִם בְּעוֹלָם – מִבְּקִיעַ שִׁיר הַתְּכַלֶּת.